

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 czerwca 2014 r. powodowie J. S. (1) i P. S. (1) prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Zakład (...) s.c. J. S. (1) P. S. (1) w Ł., skierowanym przeciwko T. S. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) w Ł., wnieśli o zasądzenie na swoją rzecz nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym kwoty należności głównej w wysokości 147 803,09 zł, wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztami postępowania sądowego według norm prawem przypisanych, w tym zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podniosła, iż pozwana dokonała zakupu towarów konfekcyjnych o wartości ponad 183 tysięcy złotych, z czego do zapłaty pozostała kwota dochodzona pozwem. Strona powodowa podniosła, iż porozumienie zawarte z pozwaną co do rozłożenia jej zadłużenia na raty nie jest skuteczne. [pozew k.2-4]

Pismem z dnia 24 czerwca 2014 r. strona powodowa ograniczyła roszczenie do kwoty 129 803,09 zł, wobec dalszej wpłaty dokonanej przez pozwaną, a nadto sprecyzowała żądanie pozwu wnosząc o zasądzenie dochodzonej kwoty na rzecz powodów solidarnie. [pismo k.23]

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w dniu 9 lipca 2014 r. w postępowaniu upominawczym (sygn. akt X GNC 616/14, k.25) złożonym w dniu 22 lipca 2014 r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, podnosząc iż roszczenie nie jest jeszcze wymagalne, gdyż strony zawarły skutecznie porozumienie, którym rozłożyły zadłużenie pozwanej wobec powodów (wynoszące łącznie blisko 1,1 miliona zł) na okres 5 lat, zaś termin płatności należności za marzec i kwiecień 2014 r. zgodnie z treścią porozumienia został przesunięty. Pozwana podniosła, iż dalsze raty reguluje w ustalonych terminach. [sprzeciw k.31-32]

Pismem z dnia 13 sierpnia 2014 r. powodowie ograniczyli powództwo do kwoty 93 803,09 zł należności głównej cofając pozew w pozostałym zakresie, zaś na rozprawie w dniu 14 stycznia 2015 r. dokonali dalszej modyfikacji roszczenia wnosząc o zasądzenie kwoty 75 803,09 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu jak w pozwie, cofając pozew w pozostałym zakresie. Przyczyną modyfikacji roszczenia były kolejne wpłaty dokonane przez pozwaną. Strona powodowa popierając powództwo w pozostałym zakresie przytoczyła dalszą argumentację w zakresie braku skuteczności kwestionowanego porozumienia, wskazując, iż zostało ono zawarte wyłącznie przez 1 współnika z przekroczeniem upoważnienia do działania w zakresie zwykłych czynności spółki. [pismo k.213-214, e-protokół rozprawy k.116 00:01:37]

Pismem z dnia 2 października 2014 r. strona pozwana wniosła o zawieszenie postępowania w niniejszej sprawie do czasu prawomocnego postępowania podatkowego dotyczącego kontroli skarbowej u pozwanej. [pismo k. 102-103]

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie prowadzą działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą (obecnie) Zakład (...) s.c. J. S. (1) P. S. (1) w Ł. w zakresie produkcji dziewiarskiej. Zgodnie z umową spółki sprawy wynikające z zakresu zwykłych czynności spółki (...) prowadzić każdy ze współników, ale czynności wykraczające poza zakres zwykłego zarządu podejmują wspólnicy łącznie. Umowa spółki przewiduje, iż poza zakres zwykłego zarządu wykraczają rozporządzenia prawem o wartości przewyższającej (po denominacji) 5.000 zł (§ 5 umowy) [umowa spółki z aneksami k.61-71]

Łączny przychód spółki (...) w 2012 r wyniósł około 3,26 miliona złotych. [zeznania PIT k. 55 i 58]

Pozwana prowadzi działalność gospodarczą w zakresie produkcji odzieży. [niesporne, (...) k.20]

W zakresie prowadzonej działalności gospodarczej strony współpracują ze sobą od wielu lat, w ten sposób, iż pozwana nabywała od powodowej spółki towar w postaci wyrobów konfekcyjnych. W kontaktach między firmami spółkę (...) reprezentował zawsze P. S. (1), który w spółce zajmuje się m.in. finansową i handlową częścią działalności. Ze względu na pogarszający się stan zdrowia pozwanej, od kilku lat w jej imieniu sprawy jej firmy prowadzi jej córka M. J.,

która przedstawiła stosowane pełnomocnictwa P. S. (1). [niesporne, pełnomocnictwa k.43 i 44, zeznania świadka M. S.-J. e-protokół rozprawy k.116-118: 00:10:42-00:16:13, 00:20:43, przesłuchanie strony powodowej J. S. e-protokół rozprawy k.118: 00:43:48-00:45:28]

Za okres lat 2012-2013 r. pozwana zalegała z zapłatą na rzecz powodów na dzień 7 sierpnia 2013 r. kwoty ponad 1,3 miliona złotych, wynikającej łącznie z 16 faktur, w tym z faktury z dnia 31.05.2012 r. nr 146/12/FV o wartości brutto 183 803,09 zł płatnej do 14 czerwca 2012 r. Faktura ta została odebrana i podpisana przez pozwaną. [niesporne, faktura k. 8, zestawienie nierozliczonej sprzedaży k. 36]

W dniu 9 sierpnia 2013 r. P. S. (1) i M. J. podpisali porozumienie, w którym ustalili, iż należność pozwanej wobec spółki (...) wynosi 1 099 478,16 zł, pozwana zobowiązuje się spłacić ją w ratach po 18 tysięcy zł w okresie od stycznia 2014 r. do grudnia 2018 r. Nadto strony przewidziały możliwość rozłożenia płatności poszczególnych rat na okres 12 miesięcy, a wierzyciel zobowiązał się nie podejmować czynności prawnych w celu dochodzenia wierzytelności do upływu terminu spłaty określonego w porozumieniu. [porozumienie k. 9]

P. S. (1) przedstawił porozumienie swojej współniczce J. S. (1), która po zasięgnięciu opinii prawnika nie wyraziła zgody na treść tego porozumienia. Na co dzień J. S. (1) zajmuje się w spółce częścią działalności związaną z produkcją i co do zasady nie ingeruje w kwestie finansowe. [przesłuchanie strony powodowej J. S. e-protokół rozprawy k.118: 00:40:15-00:43:25, 00:44:36]

W wykonaniu porozumienia pozwana dokonała wpłaty kwot po 18 tysięcy zł w dniach 3 lutego 2014 r., 26 lutego 2014 r., 17 czerwca 2014 r., 30 czerwca 2014 r., 30 lipca 2014 r. oraz po 9 tysięcy zł w dniach 29 sierpnia i 1 września 2014 r. [niesporne, dowody KP k. 10, potwierdzenia dyspozycji k.41-42, 79-81]

W dniu 6 marca 2014 r. M. J. spotkała się z P. S. (1) w celu prośby o odroczenie płatności należności za marzec i kwiecień 2014 r. ze względu na konieczność sfinansowania kosztów operacji i rehabilitacji. [zeznania świadka M. S.-J. e-protokół rozprawy k.116-118: 00:27:10]

Pismem z dnia 24 kwietnia 2014r. strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 147.803,09 zł, z tytułu zaległości z faktury nr (...), podnosząc, iż termin jej płatności upłynął w dniu 14 czerwca 2012 r., a pozwana wpłaciła jedynie 36.000 zł. [wezwanie k.12-13]

Pozwana zaprzestała dokonywania dalszych wpłat, w tym nawet należności netto, z uwagi na prowadzone przez Urząd Skarbowy postępowanie kontrolne i zobowiązania pozwanej do zwrotu podatku VAT odliczonego od spornych faktur. [zeznania świadka M. S.-J. e-protokół rozprawy k.116-118: 00:30:16]

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne sąd oparł na dokumentach załączonych przez strony do akt sprawy, które nie budziły wątpliwości, co do prawidłowości i rzetelności ich sporządzenia, nie zostały także zakwestionowane przez żadną ze stron procesu oraz na zeznaniach powódki i częściowo zeznaniach świadka.

Oceniając zeznania świadka Sąd nie dał wiary jej jedynie co do faktu wyrażenia zgody w dniu 6.03.2014 r. przez powoda P. S. (1) na odroczenie płatności należności wymagalnych zgodnie z zawartym porozumieniem za marzec i kwiecień. Nie jest to potwierdzona żadnymi dowodami poza zeznaniami świadka, a nadto pozostaje w sprzeczności z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym i zasadami logicznego rozumowania. Przede wszystkim takowej zgodzie P. S. (1) przeczy sam fakt wezwania pozwanej do zapłaty z kwietnia 2014 r., zaś brak zgody współniczki J. S. (1) na treść porozumienia - znany w tym momencie z pewnością jej mężowi - powoduje, iż przyjęcie za prawdziwe twierdzenia o wyrażeniu takiej zgody stoi w sprzeczności z zasadami logiki. Abstrahując jednak od samego faktu wyrażenia bądź nie tej zgody, stwierdzić należy, iż do jej oceny w pełni odnosić się będą dalej przytoczone rozważania o skuteczności czynności podejmowanych przez P. S. (1) z przekroczeniem zwykłego zarządu sprawami spółki.

Wiarygodność zeznań świadka podważa brak spójności w jej twierdzeniach co do daty kiedy dowiedziała się o braku zgody powódki na treść porozumienia. Świadek zeznaje bowiem, iż dowiedziała się o tym dopiero na skutek wszczęcia

skarbowego postępowania kontrolnego (czyli ok. czerwca 2014 r.), podczas gdy już w kwietniu 2014 r. powodowie wzywali do zapłaty całej kwoty z faktury objętej tym porozumieniem, a strona pozwana odebrała to wezwania w dniu 9 maja 2014 r. (k.13)

Sąd pominął nadto wszelkie okoliczności dotyczące postępowania skarbowego związanego z wnioskiem powodów o skorygowania podstawy opodatkowania i wysokości należnego podatku VAT oraz postępowania kontrolnego u pozwanej i zobowiązania jej do zwrotu odliczonego podatku. W ocenie Sądu, kwestie wysokości podstaw opodatkowania, wysokości należnego podatku i możliwości odliczeń podatkowych – choć powiązane i będące następstwem czynności cywilno-prawnych – ze względu na szczególne reguły prawa skarbowego (np. możliwość odliczeń zobowiązań przeterminowanych, konieczność zachowania terminów itp.) nie mają bezpośredniego wpływu na ocenę istnienia bądź nie zobowiązania cywilnego ani też na ocenę skuteczności czynności cywilnoprawnych

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na wstępie stwierdzić należy, iż Sąd nie uwzględnił wniosku strony pozwanej o zawieszenie postępowania, gdyż rozstrzygnięcie sprawy nie zależy od uprzedniej decyzji organu administracji publicznej (art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c.). Kwestia istnienia obowiązku zwrotu odliczonego podatku VAT podlega bowiem ocenie z punktu widzenia szczególnych regulacji prawa podatkowego i jako taka nie ma i nie może mieć żadnego wpływu na ocenę skuteczności cywilno-prawnej czynności jaką jest umowa, skutkująca zmianą terminu wymagalności roszczenia. Co prawda organ podatkowy podejmując decyzję o zwrocie podatku dokonuje też takiej oceny, ale sąd powszechny jego oceną nie jest związany, zaś sama decyzja – choć oparta na tej ocenie – opiera się na regułach zwrotu wynikających z prawa podatkowego, a nie prawa cywilnego. Tymczasem, oceny skuteczności i ważności umowy, jako czynności prawnej stanowiącej zgodne oświadczenie woli dwóch stron sąd powszechny dokonuje wyłącznie w oparciu o przepisy prawa cywilnego (m.in. art. 56 i nast., art. 73 i nast., art. 82 i nast., art. 103 k.c. czy inne dotyczące tak ogólnych reguł prawa cywilnego jak i konkretnych umów) i na ocenę tę przepisy prawa publicznego (w tym np. podatkowego) zasadniczo wpływu nie mają (poza wyjątkami z tego prawa wynikającymi. Decyzja organu podatkowego i ocena czynności prawnej w niej wyrażona nie tylko nie wiąże sądu, ale też nie ma tego skutku aby wynik postępowania cywilnego był od niej w jakikolwiek sposób zależny.

Przechodząc do merytorycznej oceny sprawy stwierdzić należy, iż powództwo, w kształcie ustalonym oświadczeniem strony powodowej złożonym na rozprawie w dniu 14 stycznia 2014 r., jako uzasadnione zasługiwało na uwzględnienie.

Strony łączyła umowa sprzedaży. Przepis art. 535 k.c. stanowi, iż przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Sprzedaż jest zatem umową dwustronnie zobowiązującą, co oznacza, że na sprzedającym spoczywa obowiązek wydania rzeczy sprzedanej, a na kupującym ciąży obowiązek zapłaty ceny. Pomimo, iż powód wywiązał się ze swojego zobowiązania wydając zakupiony towar, to pozwana nie zapłaciła ceny.

Termin wymagalności roszczenia o zapłatę ceny towaru sprzedanego pozwanej za cenę 183 803,09 zł (z VAT) zgodnie z fakturą nr (...) z 31 maja 2012 r. ustalony został przez powodów na dzień 14 czerwca 2012 r., a wobec odebrania faktury przez pozwaną, fakturę tę można i należy traktować jako skuteczne wezwania do zapłaty (art. 455 k.c.)

Mając na uwadze powyższe, wobec niespornego faktu dokonania przez pozwaną zakupu towarów za cenę wynikającą z tej faktury Vat oraz w związku z dokonanymi przez pozwaną wpłatami do spłaty (i brakiem dowodów dalszych wpłat) Sąd uznał powództwo za uzasadnione w kwocie 75 803,09 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia następnego po wskazanym w ten sposób terminie zapłaty.

W tym miejscu stwierdzić należy, iż bez względu na ocenę skuteczności porozumienia zawartego w dniu 9 sierpnia 2013 r., należność główna powodów w dochodzonej kwocie przysługuje im i jest wymagalna na dzień zamknięcia rozprawy. Zgodnie bowiem z tym porozumieniem strona pozwana kwotą 180 tysięcy złotych (odpowiadającą w przybliżeniu spornej fakturze) powinna wpłacić w terminie 10 miesięcy, a na dzień zamknięcia rozprawy, pozwana winna już zapłacić 13 rat. Skoro zaś zapłaciła jedynie 6 to nawet w świetle porozumienia pozostaje w opóźnieniu z

zapłatą kwoty dochodzonej pozwem. Toczące się postępowanie w przedmiocie obowiązku zwrotu odliczonego przez pozwaną podatku VAT, jak i zmiany podstawy opodatkowania powodów (i zmiany wysokości należnego od nich podatku VAT) nie mają przy tym wpływu na wysokość zobowiązania pozwanej. Skoro bowiem strony umówiły się o zapłatę ceny wraz z podatkiem VAT to pozwana jest zobowiązana do zapłaty tej ceny w takiej właśnie wysokości. Kwestie podatkowe powodów i pozwanej (np. czy pozwana może odliczyć ten podatek albo czy powodowie sporny podatek zapłacili w chwili wystawienia faktury czy skorzystali z przepisów podatkowych dotyczących zobowiązań przeterminowanych) dla cywilnej odpowiedzialności pozwanej pozostają bez znaczenia. Można powiedzieć wprost, iż skuteczność czynności prawnej decyduje o wysokości i terminie zapłaty podatku, ale treść decyzji podatkowej nie ma wpływu na treść i ważność czynności cywilno-prawnej.

Sąd zasądził dochodzoną kwotę na rzecz powodów solidarnie kierując się treścią art. 369 k.c. w zw. z art. 860 i art. 864 k.c. Co prawda ten ostatni przewiduje wprost jedynie solidarną odpowiedzialność wspólników za zobowiązania spółki, jednakże w ocenie Sądu z istoty spółki cywilnej jako wspólnego celu gospodarczego dwóch lub więcej osób oraz z charakteru czynności prawnej jakiej jest zobowiązanie się do spełnienia świadczenia wobec wspólników takiej spółki wynika, iż świadczenie takie powinno być spełnione solidarnie na rzecz wszystkich wspólników (art. 367 k.c.)

O obowiązku zapłaty odsetek za okres opóźnienia Sąd orzekł zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. Sąd uznał przy tym – pomimo twierdzeń pozwanego z przyczyn wskazanych poniżej – iż strony ustaliły termin zapłaty (wymagalności) kwoty objętej sporną fakturami na dzień uwidoczniony w niej. Wobec nie otrzymania zapłaty w tych terminach powodowi należą się odsetki od dnia następnego po upływie tego terminu.

Celem określenia daty wymagalności roszczenia powodów Sąd musiał dokonać oceny ważności porozumienia zawartego przez P. S. (1) i M. J.. O ile umocowania tej ostatniej (pomimo podnoszonych pierwotnie zarzutów strony powodowej) do reprezentowania pozwanej nie budzi wątpliwości {a to zarówno w świetle treści pełnomocnictw załączonych do sprzeciwu, jak i ostatecznie nie negowanego przez powodów faktu, iż M. S.-J. nie tylko reprezentowała swoją matkę w kontaktach z powodami (a w zasadzie z P. S.) od kilku lat, ale i okazywała mu stosowne pełnomocnictwo na początku swojego udziału we współpracy stron}, a tyle skuteczność działania tego pierwszego nie tylko jest przedmiotem zarzutu strony powodowej, ale i budzi zasadnicze wątpliwości w świetle treści § 5 umowy spółki cywilnej łączącej powodów oraz przepisów art. 865 i art. 103 k.c.

Zapis § 5 umowy jest w zasadzie powtórzeniem przepisu art. 865 k.c. dotyczącego prowadzenia spraw spółki.

Zgodnie z kolejnymi paragrafami tego przepisu każdy wspólnik jest uprawniony i zobowiązany do prowadzenia spraw spółki (§ 1), każdy wspólnik może bez uprzedniej uchwały wspólników prowadzić sprawy, które nie przekraczają zakresu zwykłych czynności spółki. Jeżeli jednak przed zakończeniem takiej sprawy chociażby jeden z pozostałych wspólników sprzeciwi się jej prowadzeniu, potrzebna jest uchwała wspólników (§ 2) i wreszcie każdy wspólnik może bez uprzedniej uchwały wspólników wykonać czynność nagłą, której zaniechanie mogłoby narazić spółkę na niepowetowane straty (§ 3).

Jednocześnie zgodnie z art. 866 k.c. w braku odmiennej umowy lub uchwały wspólników każdy wspólnik jest umocowany do reprezentowania spółki w takich granicach, w jakich jest uprawniony do prowadzenia jej spraw.

Umowa spółki (...) wprowadza jednak dalej (§ 5 ust 3) definicję sprawy zwykle zarządu i przewiduje, iż czynności których wartość przekracza 5 000 zł wymagają wspólnego działania wszystkich wspólników. Zasadniczo stwierdzić należy, iż bez względu na treść umowy stron ocena czy dana czynności mieści się w zakresie zwykle zarządu sprawami spółki czy nie - należy do sądu i zależy od okoliczności każdorazowej czynności. Biorąc jednakże pod uwagę wysokość przychodu spółki (...) w 2012 r., zgodzić się należy z twierdzeniami strony powodowej i czynności której wartość przekracza milion złotych (i w efekcie odpowiada ok. 1/3 wartość rocznego przychodu spółki) ma charakter sprawy przekraczającej zakres zwykłych czynności spółki. Jednocześnie stwierdzić należy, iż zawarcie tego porozumienia nie jest czynność nagłą, której zaniechanie mogłoby narazić spółkę na niepowetowane straty. Strony nie tylko planowały zawarcie już od co najmniej miesiąca (por. email k. 37), ale samo porozumienie dotyczy należności, których w dużej

części termin zapłaty minął już na tyle dawno aby stwierdzić, iż nie są to bieżące zaległości, ale nie na tyle dawno, aby w rachubę wchodziła obawa o przedawnienie tych zobowiązań.

Uznając więc, iż P. S. (1) działał z przekroczeniem swoich uprawnień wynikających tak z umowy spółki, jak i przepisów kodeksu cywilnego, stwierdzić należy, iż dla oceny skutków jego działania – jak to słusznie podnosi strona pozwana – zastosować należy - odpowiednio - przepis art. 103 k.c. dotyczący umów zawieranych przez rzekomego pełnomocnika (tzw falsus procurator)

Jeżeli więc zawierający umowę jako pełnomocnik nie ma umocowania albo przekroczy jego zakres, ważność umowy zależy od jej potwierdzenia przez osobę, w której imieniu umowa została zawarta (§ 1.).

Okoliczność, iż strona pozwana nie знаła zakresu umocowania P. S. (1) dla ważności umów przez niego zawieranych nie ma wpływu, tak jak i nie ma znaczenia fakt, iż osoba zawierająca umowę z rzekomym pełnomocnikiem nie ma świadomości braku tego umocowania .

Odnosząc się do zarzutów strony pozwanej, iż w toku współpracy stron powodów zawsze reprezentował P. S. (1) i bez względu na wartość czynności prawnej, zobowiązania te były ważne – uznawane i wykonywane przez powód, stwierdzić należy, iż znajduje to uzasadnienie w podziale czynności w spółce (...) między jej wspólników. To P. S. (1) reprezentował spółkę w kontaktach z klientami, a J. S. (3) zajmowała się wykonywaniem tak zawartych umów. Przez przystąpienie do ich wykonywania J. S. (3) wyrażała zgodę na fakt zawarcia i treść tych umów, co konwalidowało umowy zawarte przez drugiego ze wspólników z przekroczeniem jego umocowania. Takowe oświadczenie woli, zgodnie z ogólną zasadą (art. 60 k.c.), może bowiem być wyrażone przez każde zachowanie osoby w imieniu, której zawarł umowę falsus procurator.

W odniesieniu do kwestionowanego porozumienia, powódka J. S. (3) nie wyraziła zgody na jego zawarcie. Wynika to nie tylko z jej zeznań w charakterze strony czy braku jej podpisu na tym porozumieniu, ale i z faktu, iż w dniu 24 kwietnia 2014 r. strona powodowa (przez pełnomocnika) wystąpiła do pozwanej z wezwaniem do zapłaty całej kwoty należności z faktury nr (...). Wiadomo więc, iż co najmniej w tym dniu, powódka kwestionowała zawarte porozumienia, a ponieważ wcześniej nie dokonała żadnej czynności, którą można by traktować jako zgodę na to porozumienia (przyjęcie częściowych wpłat nie świadczy o tym, gdyż wierzyciel nie może odmówić przyjęcia takiego świadczenia, art. 450 k.c.), nie można mówić o jego konwalidacji.

Skoro strona pozwana nie wyznaczyła powodom odpowiedniego terminu do potwierdzenia umowy (porozumienia z 9.08.2013 r.), tak więc data w której do pozwanej dotarła wiadomość o braku potwierdzenia tej umowy dla treści jej zobowiązania pozostaje bez znaczenia (argument z art. 103 § 2 k.c.).

W świetle powyższych wywodów uznać należy, iż porozumienie zawarte w dniu 9 sierpnia 2013 r. nie wywołuje skutków prawnych w zakresie zmiany terminu wymagalności roszczenia powodów, wobec czego pozwana jest zobowiązana do zapłaty odsetek za cały okres opóźnienia poczynając od pierwotnie wyznaczonego terminu jego wymagalności (wynikającego ze spornej faktury).

Na zmianę tego terminu nie ma wpływu ani to porozumienie (z braku jego potwierdzenia przez drugiego wspólnika) ani - jak już wyżej wskazano - prowadzone postępowania podatkowe (dotyczą one bowiem kwestii zobowiązań podatkowych stron wynikających co prawda z czynności cywilnoprawnej będącej przedmiotem niniejszego sporu, ale rządzą się odrębnymi zasadami, które na treść czynności cywilno-prawnej i obowiązki z niej wynikające żadnego wpływu nie mają)

W związku z modyfikacją powództwa, tak pismami procesowymi jak i na rozprawie, i wobec cofnięcia powództwa w zakresie pozostałej części należności głównej ze zrzeczeniem się roszczenia, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c., Sąd umorzył postępowanie w pozostałym zakresie i uznając cofnięcie powództwa za skuteczne i dopuszczalne (art. 203 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 105 § 2 k.p.c. nakładając na pozwaną obowiązek ich zwrotu w całości, uznając że strona pozwana przegrała postępowania w całości. W sytuacji bowiem gdy roszczenie jest zasadne (wymagalne i nie zapłacone) na dzień wytoczenia powództwa, to nawet w wypadku dokonanie jego zapłaty w toku procesu, uznać należy, iż wystąpienie z pozwem było uzasadnione i celowe dla dochodzenia praw powodów. W takiej zaś sytuacji, stronę powodową, która cofnie powództwo w zakresie zapłaconej części pierwotnego żądania nie można traktować jako przegrywającej. Zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, to pozwany, który dał powód do wytoczenia powództwa winien zwrócić powodowi koszty niezbędnego do dochodzenia jego praw.

W rozpoznawanej sprawie, strona pozwana dokonała zapłaty części roszczenia objętego pozwem po dacie jego wytoczenia (tj. po 4 czerwca 2014 r.), zaś strona powodowa cofnęła powództwo w tym zakresie. Kwot zapłaconych przed datą wytoczenia powództwa strona powodowa nie objęła pozwem.

Na koszty postępowania poniesione przez powoda składają się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3 617 zł oraz opłata sądowa w kwocie 5 141,- zł. Wysokość należnej opłaty sądowej Sąd ustalił zgodnie z przepisem art. 79 k.s.c. uwzględniając kolejną modyfikację powództwa i moment ich dokonania, a w konsekwencji odliczając od całej opłaty należnej od pozwu i uiszczonej przez powodów kwoty podlegające zwrotowi. I tak od kwoty cofniętej przed wysłaniem pozwu pozwanej (k. 23) do zwrotu powodowi przypada 900 zł (art. 79 ust 1 pkt 1 lit b), zaś od kwoty cofniętej po wysłaniu pisma, ale przed rozpoczęciem rozprawy (k. 77) do zwrotu 1350 zł (art 79 ust 1 pkt 3 lit a), co powoduje, iż z uiszczonej pierwotnie należnej opłaty od pozwu pozostała nie zwrócona ww. kwota.

O zwrocie kwoty 2.250 zł z tytułu nadpłaconej opłaty sądowej Sąd orzekł na podstawie ww. przepisów.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji.

z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. pozwanego 2015-03-09